

Umbra de fum

Editura PASTEL, Brașov, 2017

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Jocul de rummym	7
Minciuna.....	24
Filaret	34
Taxiul	46
Umbra de fum	55
Nucul	64
Lecția	76
Perpetua.....	84

CUVÂNT ÎNAINTE

Volumul de față este o premieră din mai multe puncte de vedere. Mai întâi, este primul meu volum de povestiri. Proza scurtă are un avantaj: acela de a surprinde punctual un aspect, o secvență din curgerea neîntreruptă a vieții și de a ne face să medităm asupra lui.

Apoi, este pentru prima oară când atașez un „Cuvânt înainte”, pentru că, de data asta, am simțit nevoiea unor precizări. Povestirile surprind mai multe situații, dar tema preferată se pare că e cea întâlnită și în volumele anterioare: trecerea timpului și a omului, dar și frumusețea lucurilor simple și nevoia noastră disperată de bine, de adevăr, de frumos, într-o lume tot mai tulburată și mai depărtată de aceste valori.

Și mai e ceva. Multe din aceste personaje fac parte din lumea oamenilor mărunți, obișnuiți, poate insignificanți, pe lângă care trecem fără să vedem ce dureri sau traume ascund în adâncul lor, dar și fără să vedem demnitatea cu care-și poartă singurătatea.

Povestirile sunt, evident, fictive. Totuși, două dintre ele pornesc de la fapte reale. „Minciuna” relatează o întâmplare petrecută în anii '50 cu una din colegele mele de clasă de atunci. Cât despre ultima povestire, „Perpetua”,

Editat de: SC Pastel Impex SRL
Brașov, Str. Bisericii Române nr.53
e-mail: editurapastel@gmail.com
tel. 0733.04.32.63

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
ANDREI, SILVIA**

Umbra de fum / Silvia Andrei. – Brașov : Pastel,
2017

ISBN 978-606-658-271-1

821.135.1

nu e nici ea inventată, ci e inspirată din fapte reale, din viața tinerei creștine Perpetua, martirizată sub împăratul Septimius Severus la 7 martie în anul 203 p. Hr. și a cărei poveste m-a impresionat. Ea se bazează pe scrierii creștine timpurii despre Perpetua și Felicitas. Se consideră că Tertulian le-a autorizat, folosind jurnalele din închisoare ale Perpetuei și ale lui Saturus ca surse, dar și mărturiile contemporanilor, în jurul anului 230 p.Hr. Deci personajele și întâmplările sunt autentice, reale, mai puțin personajul narator Valeria, pe care l-am inventat din motive literare.

Sper ca cititorul să găsească un moment de meditație și de bucurie în lectura cărții.

Brașov, sept. 2017

Autoarea

JOCUL DE RUMMY

Doamna Anica își roti privirea prin sufragerie. Era o încăpere potrivit de mare, cu un aer ușor vetust. Pe peretele din fața ușii trona bătrâna comodă pe care o moștenise de la părinții ei. Pe ea, câteva milieuri și câteva bibelouri: o păstorită de porțelan, în costum bavarez, în dreapta și – simetric – perechea ei, un Tânăr păstor, gata parcă să cânte un iodler, în stânga. În mijloc erau mai multe fotografii cu rame de diferite modele. Un bărbat impunător, cu mustăcioară și părul lins pe spate, privea solemn dintr-o ramă argintie. Alături – o poză de nuntă cu același bărbat în costum de ginere, alături de o femeie Tânără, cu coroniță de flori în jurul frunții, din care curgea voalul lung și alb, de mireasă – evident, poza de nuntă a stăpânei casei. Apoi, dintr-o ramă cu scoici, zâmbea o fetiță ce se juca în nisip. Alături, aceeași fetiță, devenită adolescentă, și în fine, Tânără alături de mirele ei într-o poză de nuntă vizibil mai recentă decât prima. De această fotografie era rezemată, fără ramă, poza unui bebeluș de câteva luni.

Pe peretele alăturat, o mini-comodă, mai mult un dulăpior, servea de suport pentru televizorul destul de vechi,

judecând după mărimea carcasei și ecranul relativ mic. Pe acesta se odihnea – evident, tot pe un milieu – un pește de sticlă, viu colorat. De cheițele ușilor de la cele două comode atârnau garoafe împleteite tot din macrameu. În mijlocul camerei se afla o impunătoare masă rotundă, acoperită cu o față de masă groasă, în culori închise, o țesătură cu model complicat în maro, verde închis și negru, cu răzlețe fire galbene ce abia se vedea. De jur împrejur atârnau ciucuri de culoarea cafelei cu lapte. Deasupra se afla un milieu rotund, tot din macrameu, chiar pe mijlocul mesei. Doamna Anica ridică acest milieu și-l împături cu gesturi mecanice, punându-l deoparte. Apoi, în locul lui, așeză pe masă o cutie paralelipipedică ce conținea piesele unui joc de rummy. Se îndreptă spre ușa care dădea într-o mică încăperie, mai degrabă un hol, dar care servea drept dormitor, cum atesta canapeaua lată ce se afla pe o latură a încăperii și dulapul cu două uși (una cu oglindă), înghesuit pe celălalt perete. Trecu apoi în bucătărie, de fapt un fost hol transformat în bucătărie, și puse la fierb apa pentru ceai. Pe o farfurie ornată cu trandafiri așeză niște biscuiți cu cacao, pe care-i scoase din ambalajul lor, apoi pregăti ceainicul și zaharnița, precum și trei cești de ceai cu farfurioarelor lor, având același model cu trandafiri și aceeași margine aurită. Puse totul pe o tavă mare, exact în momentul în care se auzi soneria.

Își primi musafirele cu zâmbetul pe buze și le pofti în sufragerie. Erau două doamne, una cam de aceeași vîrstă cu Anica, alta probabil ceva mai bătrână. Doamna Lenuța era înaltă și slabă, îmbrăcată cu o fustă cenușie și o bluză albă, având o lavalieră de dantelă în care înfipsează o broșă în forma unui buchețel de flori. Coana Veta, mai în vîrstă decât prietenele ei, era o femeie corpulentă, nu foarte înaltă, îmbrăcată cu o fustă albastră și o largă bluză înflorată, peste care purta un șal împletit. Cucoanele se pupără zgomotos, întrebându-se de sănătate.

– Ce faci, Anico, ți-a trecut guturaiul?

Gazda răspunse afirmativ, la care coana Veta decretă mulțumită:

– Ti-am spus eu, ceaiul de ceapă e sfânt! Și frecția cu „Diana”...

– Aaa! Ai pregătit deja pietrele! se bucură coana Lenuța ocupându-și cu nonșalanță scaunul la masă, semn că nu era prima oară că se întâlneau în acest format și fiecare își știa locul. Coana Veta se apropiie și ea cu dificultate, așezându-se pe alt scaun.

– Tot te mai supără reumatismul, Veto? se interesează Lenuța. Te-ai uns cu „Boicil”?

– Eee – oftă cea căreia i se adresase astfel –, ce „Boicil”? Sapa și lopata...

– Nu vorbi aşa – se supără coana Anica –, ești încă în putere... Nu ne îngropăm aşa de repede. Și apoi, mai au copiii nevoie de noi.

Se lăsă o clipă de tăcere, apoi Anica începu să așeze pietrele.

– Taie, Lenuțo! o zori pe prietena ei. Aceasta se execuță și femeile începură să așeze piesele, fiecare pe tabla sa.

– Apropo de copii, Anico, ce vești mai ai de la fiicăta? Tot în Spania?

Anica tuși ușor, apoi își drese glasul și răspunse repede:

– Tot, tot. Le merge bine acolo. Cornel are un serviciu bun. Cred că la vară o să vină pe-acasă, și-au cumpărat mașină. Doar că n-o să stea prea mult, mai au și altă treabă în concediu.

– Dar nepoată-ta? Câți ani face acum?

– Izabella? La toamnă face 15. E mare și frumoasă, ca mamă-sa, Rodica.

– De ce nu ți-or fi trimis și o poză mai recentă? O ai doar pe asta, de când era mititică de tot – arătă Veta spre comodă.

– Nu mai flecăriți atâtă și fiți atente la joc – se supără Lenuța. Era să formezi o suită fără șanse, pentru că n-am observat ce pietre au ieșit din joc.

– Uite, eu dau un trei roșu. Fii atentă, Veto, cred că ție ți-ar fi trebuit, dar... eu trebuie s-o dau Lenuței.

– De unde crezi că fac o suită cu trei-uri? N-ai băgat bine de seamă. Mai bine răspunde, ce-i cu poza?

– Ba mi-au trimis, firește, chiar recent. Doar că n-au ajuns la mine, cred că s-au rătăcit pe la poștă.

– Trebuia să faci reclamație. Aaaa! Exact piatra care-mi trebuia! Închid jocul și... am câștigat!

– Prost să fii, noroc să ai! exclamă cu năduf coana Veta.

– Ei, și tu, Veto, rea de gură mai ești! Hai să vă torn ceaiul.

Și coana Anica începu să-și servească prietenele cu ceai și biscuiți.

– Dar tu, Lenuțo, ce vești mai ai de la ai tăi? se interesează Anica. Ce mai face Costel și familia lui?

– Bine, bine – răspunse repede Lenuța. Costel lucrează, noră-mea stă acasă cu copiii.

– Dar sunt mari acuma, nu?

– Da. Ioana are 13 ani iar Alex, 8.

– Nu i-ai văzut de ceva vreme, aşa-i?

– Oarecum... Nu locuiesc la o azvârlitură de băț de mine, ci tocmai în State. E greu să vină de acolo, costă mult. Au fost acum câțiva ani și sper să vină la vară. Și-au făcut un rost, acum le merge bine.

– Să ne chemi și pe noi când or veni, să-i vedem, că nu i-am văzut de mult.

– Iar nu ești atentă la joc, Veto! Era rândul tău! Lenuța ți-a dat un șapte de verde.